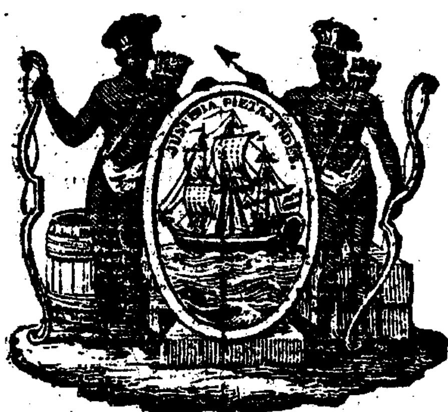
N°. 48. A°. 1835.

WOENSDAG, den 17den JUNIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

BUITENLANDSCHE NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit de Nederlandsche Couranten tot en met den 18den April 1835.

Duitschland.

FRANKFORT, den 13 April

Uit Berlijn schrijft men van den 2 April: »Z. M. de Koning heeft ll. Zaturdag in een bijzonder gehoor ontvangen den Vorst Adolf von Schwarzenberg, door Z. M. Keizer Ferdinand I belast met het overbrengen der tijding van het overlijden van Keizer Frans I.

»Eergisteren heeft Z. M. in een gehoor de geloofsbrieven aangenomen van den graaf von Trauttmansdorff-Weinsberg, door Z. M. den Keizer van Oostenrijk tot buitengewoon gezant en gevolmagtigtigd minister aan ons hof benoemd.

»Gisteren morgen heeft de plegtige ter aarde bestelling van den minister von Bernstorff plaats gehad. Ten huize van den overledene, waar de doodkist in eene met bloemen versierde zaal geplaatst was, hadden zich Z. K. H. de Kroonprins en de overige Prinsen van het Koninklijk Huis, de ministers, de leden van het korps diplomatique en andere staatsligchamen, en een aantal vrienden en bekenden van den overledene, vereenigd. Nadat de predikant Lisco eene zeer treffende rede had uitgesproken, ging de trein naar het kerkhof. Op hetzelve gekomen, sprak de leeraar nogmaals, waarna het lijk nedergelaten werd. De erfgenaam des troons wierp het eerst een handvol aarde op hetzelve, hetgeen door de overige Prinsen en andere aanwezigen nagevolgd werd."

— Uit Breslau meldt men van 29 Maart: »Er worden bij onze bezetting reeds voorbereidselen gemaakt voor de groote wapenoefeningen, welke in den aanstaanden herfst door het 5de en 6de legerkorps gehouden zullen worden. Naar men vermeent, zullen de beide korpsen, ter sterkte van omstreeks 40,000 man, dezelfde kantonnementen betrekken, als in 1829, namelijk Liegnitz en Kapsdorf. Van eene vereeniging van Pruissische en Russische troepen bij Kalisch weet men hier niets; zelfs twijfelt men of het Russische regiment van onzen Koning wel aan onze oefeningen zal komen deel nemen. Maar zeker zullen vele Pruissische en Russische officieren wederkeerig de beide kampementen bezoeken. Bij Brünn zal een Oostenrijksch korps van 60,000 man door Keizer *Ferdinand* in oogenschouw genomen worden, en men blijft beweren, dat er eene zamenkomst der drie Monarchen zal plaats hebben.

— Het volgende is eene beschrijving van het stoomschip *Monarch*, met hetwelk wijlen de hertog *van Leuchtenberg* van Falmouth naar Lissabon is vertrokken.

»Het vaartuig heeft eene lengte van 206 en breedte van 54 voet, heeft 200 paardenkracht en meet 2000 tonnenlast. De groote zaal, ter lengte van 33 en breedte van 28 voet, is allerprachtigst ingerigt. De vloer is met een kostbaar licht-blaauw Perzisch tapijt bedekt en de aan de zoldering hangen twee schitterende kristallen lichtkroonen. Overheerlijke spiegels, met het Portugesche wapen boven dezelve, zijn in juiste evenredigheid door het vertrek verdeeld en in deszelfs midden staat eene fraaije bewerkte kagchel. Het slaapvertrek van den Prins is van de zaal door rijk geborduurde, met zilveren franje voorziene, blaauw zijden gordijnen afgescheiden. (Blaauw en wit is de nationale kleur van Portugal, gelijk ook van Beijeren). Het pronkbed, dat de gedaante heeft van eene boot, is met zilver doorweven blaauw fluweel overtrokken, en de kleed- en spreekvertrekken zijn even kunstkeurig uitgemonsterd. De voor het gevolg bestemde kamers waren niet minder luisterrijk ingerigt."

— De Fransche dagbladen maken gewag van een wonderkind van 8 jaren, hetwelk met eene ongeloofelijke gemakkelijkheid, uit het Latijn, Grieksch, Engelsch en zelfs uit het Chineesch vertaalt. Deze geleerde knaap is de zoon van den bekenden Zeereiziger *d'Urville*, die de reis om de wereld heeft gedaan met de Astrolabe.

Geschil tusschen *Frankrijk* en de *Vereenigde Staten*.

In een oogenblik, dat de staatkundige wereld getuige is van een hooggaand geschil; dat tusschen twee, in inzigten en beginselen, zeer verwantschapte Staten is gerezen, zal het niet onbelangrijk zijn, eenigzins meer van nabij met den oorsprong van dit geschil bekend te worden. Men leest deswege het volgende in een geacht Engelsch blad:

»In 1800 werd een handelstraktaat tusschen Frankrijk en de Vereenigde Staten geteekend. Hetzelve stelde het beginsel van vrije scheepvaart vast, alsmede het regt en de verpligtingen van onzijdige vlaggen en staten. Dit beginsel van maritime onzijdigheid werd in 1803 nader gehuldigd bij een traktaat tusschen de beide landen, dat den afstand van Louisiana aan Amerika ten doel had, en, aan den anderen kant, het verleenen van handelsvoordeelen aan Frankrijk. Het beginsel, dat de vlag de koopwaar dekte, en dat geen regt van onderzoek zou worden toegelaten, werd door de zeemogendheden van den tweeden rang tot derzelver bescherming aangenomen; doch Engeland, als beheerscheres der zee, wilde daarin niet bewilligen, en gaf, terstond na het traktaat van 1803, nieuwe besluiten in rade uit, waarbij onzijdige vlaggen aan onderzoek, zelfs aan presgang, onderworpen en Amerikaansche schepen genoodzaakt werden Engelsche havens aan te doen, en aldaar derzelver ladingen te ontladen en weder in te nemen, vóór dat zij naar hunne bestemming vertrokken. Het is noodeloos over deze besluiten uit te weiden, alzoo zij tot een Franschen en algemeenen Europeschen oorlog leidden, en tot een wederstand, waarover de geschiedenis reeds uitspraak gedaan heeft.

»In 1805 legden nieuwe besluiten in rade nieuwe beperkingen op, waartegen men zich andermaal verzette, en in 1806 verklaarde Engeland al de havens tusschen Brest en den mond van de Elbe in staat van blokkade. Deze afsluiting van het vaste land werd beantwoord door de barbaarsche en hatelijke dekreten van Berlijn en Milaan, en de slag van Waterloo in 1815 besliste de lang betwiste geschillen. In 1803 en 1805 onderwierpen de Vereenigde Staten zich, zonder aarzelen, aan de besluiten in rade. Men verhaalt, dat deze handelwijs voorgeschreven werd door de oude federale partij, welke altijd Frankrijk vijandig is geweest, en welke in de zeehandel-plaatsen, alsmede in al de Noordelijke havens, het overwigt had. *Napoleon*, daarentegen, verklaarde, van zijnen kant, al de Britsche eilanden in staat van afsluiting. Toen hij tot dezen stap overging, zeide hij tot de Amerikanen: »Gij erkent steeds de eischen van Engeland; gij laat toe, dat zijne kruisers uwe schepen bezoeken; gij willigt in, dat gij naar Britsche havens wordt gebragt, of begeeft u, op Engelands bevel, derwaarts; daarenboven betaalt gij eene belasting voor de ladingen, welke gij vervoert; gij verklaart u dus zelf de vassalen en onderdanen van Engeland. Van het oogenblik, dat gij zoo handelt, beschouw ik u niet meer als Amerikanen. In mijne oogen zijn uwe schepen, uwe ladingen, Engelsche ladingen, en, kortom, gij hebt uwe vlag gedenationaliseerd." De Vereenigde Staten vonden zich derhalve gesteld tusschen de bedreigingen van Frankrijk en de besluiten in rade van Engeland, en men was getuige, op de Amerikaansche kust, van het pressen van matrozen van Amerikaansche schepen, en den aanval tegen de Chesapeake. In 1807 beval de voorzitter *Jefferson*, dat alle Amerikaansche schepen in Amerikaansche havens zouden binnenkomen, ten einde de onmiddellijke aanranding van de Amerikaansche bodems te verhoeden. Dit bevel werd uitgevaardigd met kennis van het dekreet van *Napoleon* uit Berlijn, niet van dat uit Milaan. De uitvoering van het bevel van den president *Jefferson* was zeer bezwaarlijk, en werd door vele Amerikaansche schepen ontweken, welke bij voortduring Engelsche koopwaren naar die Duitsche, Oostenrijksche, Italiaansche en Spaansche havens bragten, welke niet door Fransche troepen bezet waren. De Amerikaansche regering vaardigde hierop een bevel uit, waarbij het aan Amerikaansche schepen verboden werd, eenige gemeenschap met Frankrijk en Engeland te hebben, doch waarbij alle betrekkingen met de andere Staten hernieuwd werden. Toen dit laatste bevel van de Amerikaansche regering uitgevaardigd werd, kreeg *Napoleon* het in het hoofd, dien maatregel als eene verklaring van vijandelijkheid tusschen Frankrijk en Amerika aan te merken, en grondde het geschil daarop, dat hij Amerikaansche schepen, welke zich in Fransche havens bevonden, had toegestaan naar Amerikaansche havens terug te keeren, en Amerika nu geenszins het regt had de gemeenschap te verbieden van Amerikaansche schepen met Frankrijk. Dit was eene ongerijmde redenering van *Napoleon*; want, voor zoo veel betreft zijne klagte, dat Amerikaansche schepen gemeenschap met Engeland hielden, en zich aan Engelsch onderzoek onderwierpen enz., van het oogenblik dat de regering der Vereenigde Staten verklaarde dat geen gemeenschap, noch met Frankrijk noch met Engeland, mogt worden gehouden, moest hij (*Napoleon*) voldaan zijn geweest; maar hij was dit niet, en hij teekende te Rambouillet een dekreet, waarbij bepaald werd, dat elk schip, dat eene Amerikaansche vlag voerde, en van den 20 Mei daarop volgende, in eene Fransche haven, in eene haven eener Fransche kolonie, of in die van eenig door Franschen troepen bezet land, mogt binnenkomen, aangehouden, verkocht en

de daarvan komende gelden in de amortisatie-kas der nationale schuld zou worden gestort. Krachtens dit verfoeijelijk dekreet dat boven bedenking onregtvaardig was, geschiedden verschillende aanhoudingen in de haven van St. Sebastiaan, en elders, van Amerikaansche schepen. Daarbij werden, tijdens de expeditie van St. Domingo, verscheiden Amerikaansche schepen in volle zee verbrand door de Fransche vloot, met geen ander oogmerk, dan om te verhoeden dat, zij het geheim der expeditie zouden ontdekken.

»Deze aanhoudingen en die vernieling van eigendom zijn de grondslagen van de Amerikaansche vorderingen, ten huidigen dage; vorderingen die zeer billijk en onbetwistbaar gegrond zijn en welke niemand, die Frankrijk en deszelfs nationale eer acht, zal weigeren te erkennen.

»Den 2 November 1810 herriep de regering der Vereenigde Staten haar bevel van, »niet gemeenschap", voor zoo veel Frankrijk betrof, en vorderde dat Engeland, binnen zekeren tijd, zijne besluiten in rade zou intrekken.

In 1811 en 1812, toen de betrekkingen tusschen de twee landen gevestigd werden, en toen onderhandelingen werden geopend tot de aanneming van een traktaat, gegrond op maritime onzijdigheid, vroeg de heer *Barlow*, de Amerikaansche gezant, *Napoleon* 70 millioenen als schadevergoeding wegens de vroegere aanhoudingen en verliezen, en *Napoleon* ging zoo ver van hem 30 millioen aan te bieden. Hij erkende dus, wat Amerika betrof, de onregtvaardigheid van de barbaarsche decreten van Berlijn en Milaan, en de snoodheid van het verbranden van Amerikaansche schepen door de Fransche vloot, die naar St. Domingo zeilde. Ter zelfder tijd hadden de Vereenigde Staten den oorlog aan Engeland verklaard, en *Napoleon*, toen in zijne onderneming tegen Rusland gewikkeld, verzocht den heer *Barlow* hem te Wilna te bezoeken, ten einde het traktaat tot een einde te brengen. Deze zaak bleef in denzelfden stand tot de maand Januarij 1814, toen Frankrijk werd binnengetrokken door al deszelfs vroegere bondgenooten, en toen de Vereenigde Staten alleen derzelver oorlog tegen de Britsche vlag en de Britsche zeemagt volhielden. *Napoleon*, natuurlijk begeerende met Amerika op een goeden voet te staan, belastte den hertog *van Vicenza* de ingeleverde vorderingen te onderzoeken, vooral wat aanbelangde het verbranden van de schepen, door de naar St. Domingo bestemde vloot, en deze werden billijk geoordeeld tot een bedrag van 18 millioen franken. Hieronder waren nu niet begrepen de vorderingen, wegens aanhoudingen van Amerikaansche schepen, krachtens de dekreten van Berlijn en Milaan.

»Daarop volgde de herstelling des vredes, en ofschoon de jaarlijksche boodschap van den president steeds van de zaak gewag maakte, werden evenwel geene regtstreeksche onderhandelingen hernieuwd tot 1818. Van 1818 tot 1830 bleef het geschil altijd ter tafel. Uitstel volgde op uitstel, kunstgreep op kunstgreep, en, inmiddels, werden de schuldvorderingen van de kooplieden en Amerikaansche onderdanen door eenige weinige personen, tot de laagst mogelijke prijzen opgekocht. Prins *de Polignac* beweerde, dat Frankrijk niets aan Amerika schuldig was. Ten laatste kwam de revolutie van 1830. In het volgende jaar werden de onderhandelingen hernieuwd, en een verdrag geteekend, waarbij Frankrijk toestemde 25 millioen franken te betalen aan de Vereenigde Staten. Langen tijd poogde de heer *Casimir Périer* dit bedrag tot 15 millioen te verminderen, doch Amerika hield daarentegen vol, en ten slotte werd het verdrag getroffen.

»Drie jaren lang werd hetzelve door de Fransche regering geheim gehouden, en eerst in 1834 werd hetzelve ter bekrachtiging aan de afgevaardigden voorgelegd.

»De kamer der afgevaardigden weigerde het goed te keuren, op grond. dat eene vergoeding zijdelings was toegestaan voor de aanhouding van Amerikaansche schepen in Spaansche havens, bij een verdrag, dat tusschen Spanje en de Vereenigde Staten is aangegaan, waarbij de eerste mogendheid de Florida's aan Amerika heeft afgestaan, en dat Frankrijk aldus niet gehouden was, eenige gelden aan Amerika te betalen, naardien dit reeds, althans wegens de aanhoudingen, door den afstand der Spaansche Florida's vergoeding heeft erlangd. Intusschen bleef dan toch de schadeloosstelling voor de schepen, door de St. Domingosche vloot vernield, over, en nogtans werd het geheele traktaat verworpen. Dit heeft tot het besluit van den Voorzitter der Vereenigde Staten geleid; en heeft een' staat van zaken doen geboren worden, die in oorlog zou kunnen eindigen."

Mengelingen.

Tooneelanekdoten.

De bekende *Duitsche* Tooneelspeler BECKMANN werd, in een gezelschap van kunstgenooten, door een' derzelven, met name POHL, gedrongen, om iets geestigs of grappigs te vertellen, hetwelk deze afwees. Eindelijk, toen hem diens voortdurende aandrang begon te vervelen, sprak hij volgenderwijze: »Ik droomde gisteren nacht, dat ik gestorven was, en voor de poort des hemels stond. Toen ik aanklopte, verscheen PETRUS, en vroeg mij, wat ik wilde. »Ik wil in den hemel!" antwoordde ik kortaf. »Wie zijt gij?" — »Ik ben de Tooneelspeler BECKMANN van *Berlijn*." PETRUS trok, medelijdend, de schouders op, en zeide: »Het doet mij leed, dat ik u niet van dienst kan zijn; Tooneelspelers komen niet in den hemel." Met deze woorden sloot hij de poort en liet mij staan. Ik was eerst een weinig bedremmeld, maar schikte mij weldra in mijn lot, begaf mij weer naar de aarde, en kroop in mijn graf. Na verloop van eenige dagen werd mij door een' anderen doode berigt, dat mijn Collega POHL desgelijks het tijdelijke met het eeuwige had verwisseld, en werkelijk den hemel was binnengekomen. Daardoor onthutst, vlieg ik andermaal naar de hemelpoort, klop PETRUS buiten, en vraag hem, diep gekrenkt door die achterstelling, waarom hij voor *mij* de poort gesloten, en mijnen kameraad, den Tooneelspeler POHL, binnengelaten had? »Goede vriend!" antwoordde PETRUS, mij op den schouder kloppende, »maak u niet driftig: POHL is in zijn gansche leven geen Tooneelspeler geweest." — Mijn droom is uit, Mijne Heeren!

Een reizende troep gaf in eene kleine *Duitsche* Hofstad, onder anderen, het oude zangspel: *de Jagt*. De zanger, die het lied moest zingen: *Es lebe der König, mein Mädchen und ich; der König für Alle, mein Mädchen für mich!* veranderde, bij afwezigheid van den Vorst, ter eere der tegenwoordig zijnde jonge Vorstinne, met een gulhartig zelfbehagen, het lied aldus: *Es lebe die Fürstin, mein Mädchen und ich; die Fürstin für Alle, mein Mädchen für mich!*

Op de *Mississippi* ziet men thans de zeldzame vertooning van drijvende Theaters. Deze schouwburgzalen staan op groote kanen, die van plantaadje tot plantaadje, van stad tot stad, van dorp tot dorp denstroom langs varen, en däar vertoeven, waar men eene goede ontvangst verwacht. Wanneer de toeloop vermindert, ligt men het anker, en beproeft zijne fortuin elders. Miss. CAROLINE CHAPMAN is eerste Actrice, en verrukt de Tritons en Najaden van den grooten stroom. Als *zij* speelt, is de Bureaulist altijd tevreden. Eerst viel aan het tooneelgezelschap, waartoe zij behoort, in zeker opzigt, het Monopolie ten deel van den drijvenden schouwburg; tegenwoordig heeft zij reeds mededingers.

GARRICK en STERNE spraken met elkander over de vele dubbelzinnigheden, die op het tooneel werden gezegd. »Inderdaad," riep STERNE, »wie zich veroorlooft, dezelve uit te stallen, moest in zijn eigen huis gegeeseld worden!" — Lagchend hernam GARRICK: »Gij woont in een huurhuis niet waar!"

Advertentien.

Uitgaande Regten.

De Administrateur van Financiën, brengt ter kennis van de daarbij belanghebbenden, dat de prijzen, waarnaar de *Uitgaande Regten*, der gedurende het *derde* kwartaal dezes jaars, dezer Kolonie uit te voeren Producten, zullen geheven worden, zijn bepaald als volgt:

Van de Suiker op (7½) *Zeven en een halve* Centen.
» » Heele Koffij op (35) *Vijf en dertig* Centen.
» » Gebroken Koffij op (21) *Een en Twintig* Centen.
» » Schoone Katoen op (50) *Vijftig* Centen.
» » Vuile Katoen op (25) *Vijf en twintig* Centen.
» » Kakao op (14) *Veertien* Centen per pond, *Amsterdamsch Gewigt*.

Paramaribo, den 15 Junij 1835.
De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

(25739) Worden bij publieke inschrijving, aan den meestbiedende, (mits goedgekeurd) te koop aangeboden, van $\frac{16}{33}$ aandeelen der Plantaadje *Pieterszorg:*

36 Vaten *SUIKER*.

Dezelve moeten (na de toewijzing) door den Kooper of Koopers, voor eigene rekening en risico afgehaald worden.

De inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen ter Griffie van het Geregtshof, tot Donderdag den 18 Junij e. k., des voormiddags ten *negen* ure, wanneer dezelve ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden zullen worden geopend.

Paramaribo, den 14 Junij 1835.
N. G. VLIER,
Custod. c. s.

Te Koop:

(25738) Eene twee Verdiepings *KOFFIJ-LOOTS*, lang 75, en breed buiten hare Gaanderijen 25 voeten; staande op de Plantaadje *Charlottenburg*, gelegen in rio *beneden Cottica*. — Nader informatie te bekomen bij den ondergeteekende.

Paramaribo, den 16 Junij 1835.
J. ZAAL qq.

VENDU:

(27346) *HEDEN NAMIDDAG*, ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, van de Plantagie *MONDESIR*, en het geraamte van een *HUIS*, staande op het Erf van de wed. BUTNER, aan de *Waterkant*.

(25749) De bij vorige Couranten geannonceerde verkoop van het *HUIS* en *ERF* aan de *Rust- en Vrede Straat*, L. D. N°. 647, zal alnu plaats hebben op HEDEN-MIDDAG, om 4 ure, ten huize van den Vendumeester den Heere M. A. KEIJSER.
J. C. DOERRLEBEN qq.

(27647) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal op Vrijdag den 19den dezer, op Vendu verkoopen: Provisien, Stukgoederen, enz.

Alsmede de Slaven *Fredrik*, *Mai*, *Monkie* en *Bebé*, met haar kind *Adam*; aankomende de Heeren A. P. TIRION en J. ZAAL, hebbende voorheen op diverse Plantagien gewerkt.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 12 dezer, de Koloniale Paket-Schoener *Henriette Elisabeth*, Kapt. F. C. NAHLOP, van *Coronie*; Passagiers: de Adjudant Onder Officier VAN DOORN, met 36 Jagers en 3 Guides, Mejufvrouw L. M. TYNDALL, de Heeren H. F. WESENHAGEN, G. CRUDEN met 3 Bedienden, J. F. C. BLAUWMULDER en J. C. W. BLAUWMULDER.

Den 13, de Nd. Am. Brik *Cadet*, Kapt. E. BABSON, van *Boston*.

UITGEKLAARD.

Den 9, de Nederlandsche Sloep *Trafalgar*, Kapt. W. CHAMBER, naar *Nickerie*.

Idem, de Engelsche Schoener *Perseverance*, Kapt. L. C. DE WIT, naar *Demerarij*.

Den 12, de Nd. Am. Brik *Fame*, Kapt. F. NICKERSON; lading: 311 vaten Melassie.

Den 16, de Nd. Am. Brik *Favorite*, Kapt. B. WINSOR; lading: 180 vaten Melassie. — Beide naar *Boston*.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.